

[Lilli Gyldenkilde]

Dette forslag skal jo ses i sammenhæng med det tidligere behandlede forslag, beslutningsforslag nr. B 1 om en udbygning og indtægtsgraduering af folkepensionen, og der er tale om en samlet reform, faktisk LOs og Socialdemokratiets reformtanker.

Jeg skal kort give udtryk for, hvad SFs pensionsreformtanker er, og så vende mig til de forskelle, der er mellem det her foreliggende og det, SF forestiller sig.

Med det nuværende tvedelte pensionssystem vil det ikke i et snuptag være muligt at etablere det ideelle pensionssystem, som sikrer større lighed i alderdommen. Det har taget tid at etablere ulighedssystemet, og det vil også tage tid at afvikle det. Ulighedssystemet bygger hovedsagelig på skattesystemet, og uanset at en såkaldt skattereform er i hus, vil denne ulighed bestå. Dette har Socialdemokratiet af forståelige grunde ikke noget med om i dette forslag, og det beklager vi.

I SF ønsker vi en anstændig folkepension til alle, men med en indtægtsgraduering selvfølgelig, og grænsen for, hvordan man skal indtægtsgraduere, har vi tidligere talt om, og det kan vi diskutere.

Vi ønsker også en virkelig betydelig forbedring af ATP-ordningen. Som den virker i dag med latterlig små udbetalinger, er der ikke rigtig nogen, der regner med den ATP-ordning. Vi mener, ATP skal udbygges, og er derfor tilhængere af at få en forhandling med Socialdemokratiet om nødvendigheden af at opbygge to ATP-fonde i stedet for at lave den ene, vi har, god efter de principper, som bl.a. ligger heri, og dem, jeg giver udtryk for.

SF er i princippet enig med Socialdemokratiet i, at det er en forudsætning for en forbedring af pensionssystemet – og en sådan skal gennemføres – at der indbetales til det, det vil sige opspares.

Ligeledes er vi enige i, at arbejdsgiverne skal indbetale mere, end de hidtil har gjort, til sociale ordninger, herunder til en tillægspension.

I den forbindelse skal jeg ikke undlade at sige – arbejdsministeren og alle andre ved det jo godt – at erhvervslivet her i landet betaler forholdsvis lidt til sociale ordninger i forhold til de lande, vi ellers sammenligner os med.

Når det er sagt, skal jeg også sige, at skal der blive tale om virkelige forbedringer, må

selvfølgelig både arbejdsgivere og lønmodtagere indbetale til en ATP-fond, og vi er glade for, at man har tænkt på, at også arbejdsløse og barsel- og sygedagpengemodtagerne skal sikres en anstændig pension.

Hvad angår de nødvendige ændringer i den nuværende ATP efter de af Socialdemokratiet skitserede forslag, er vi i SF åbne for en drøftelse af det. Vi er som sagt også åbne for en drøftelse af betimeligheden i at opbygge en ny ATP-fond, men det er ikke vores yndlings kop te, det skal siges, ikke fordi vi er imod fondens formål, men fordi vi har nok af bureaukrati, og hvis vi kan indarbejde de kriterier, som man forestiller sig der skal arbejdes efter, i den nye fond og kan tilrettelægge udbetalinger osv. efter de skitserede modeller – og vi ved godt, at dette er en lov, vi skal lave sammen, hvis den skal laves, fordi der ikke er andre til at lave den – så mener vi, at vi lige så godt kan undgå det øgede bureaukrati, det vil give at opbygge en helt ny fond. Det må kunne lade sig gøre at indbygge dette i én ATP-fond.

Jeg håber, det vil vise sig, at vi kan få en forhandling om disse spørgsmål. Vi kan ikke tilslutte os forslaget umiddelbart, som det foreligger, men grundtanken i det er vi enige i, og så skulle vi nok teknisk kunne finde ud af, hvordan det skal komme til at fungere, og efter hvilke kriterier det skal fungere.

#### Niels Helveg Petersen (RV):

På et helt centralt punkt er jeg enig med forslagsstillerne og også med, skal vi sige, de oprindelige forslagsudarbejdere, som jo er i LO-kredsen, at der uden tvivl er behov for tillægspensionering under en eller anden form for den meget store del af de erhvervsaktive – de ca. to tredjedele – som i dag ikke har tillægspensionering, men som altså er henvist alene til folkepension, eventuelt pensionstillæg, eventuelt ATP. Det er uholdbart på lang sigt, at der er så ulige pensionsvilkår, og derfor er der absolut god mening i at diskutere pensionsordninger for de grupper på arbejdsmarkedet, der ikke har dem i dag.

Der er jo her tale om et interessant historisk skred. Historisk har det forholdt sig sådan, at dansk fagbevægelse i modsætning til nabolandenes har interesseret sig meget lidt for medlemmernes pensionering. Man har anlagt det synspunkt, at det var en offentlig